

Ady szelleme szólna

Hát ahogy csúfabb csodák jönnek,
Úgy írtam újra hitvány könyvet.

Ezt sem magamnak, s mégse másnak:
Csodátlan, szép önáltatásnak.

Nem harcnak, sem zsarolt békének:
Énekeim halott énjének.

Hadd tudja, lássa, vélje, higgye:
Tört sorsa sorsok legszebbikje.

S ez a világ végső okosság,
Ha poéták még fölfokozzák.

Talán másnak s fonák maguknak:
Új kort csak agg csodák hazudnak.

Jönnek trendjei micsodáknak,
S kicsodák, kiket bizton látnak.

Mindszentek jönnek, törnek, jönnek,
De hitek s könyvek elköszönnek.

Az überallesbadeni bolhapiac

Überallesbaden felett

Nagy a zshivaj s a vaklárma –
Pattognak az élbolhászok,
S bolhatribün köhög. Máma

2100 lacikonyha,

Mozgó sörház, lángosszekér,
Radeczkimars, janicsárdás,
Papolka s bármi összefér

Csodásan. Sőt több biztosúr

Fülelmez, míg félelmezők
S a Pávarendes Honfiak
Gyomlálgatják a Mars-mezőt.

Flaccus hírlapokon hever,

S buzgón böngészgeti inkább
A La Paz-i *Szabad Szóban* –
Hogyan haltak ki az inkák,

Hány a sápadtarcú bantu,

Becse kinek van az Úrnál,
S egy chilei pingpongmeccsről
Mit ír a *Tirana Journal*?

Flaccus cicceg, habár a Szent
Nyelvelmetsző Tanács s egyéb
Bigottságok vegyeskara
Hozsannáz, hogy boldog legyék

Bármely bárcás bolhacirkusz,
Majd Nemlátó Dalárda hörg:
„Heil, *kyrie puerorum*,
Vezér, vedelj csak árja sört!”

S mire minden főmameluk
Nyilatkozik – van irgalom,
Ötszáz bárdot emészt meg a
Kleinrömeri papírmalom...

Perganez y Pucihentes
Von Übünpfingh-Demerdre szép
Gyalogszobrát szalutálják
Thábornokok, hsze' szerteszt,

Ha hála harsog, hullahad
Hajókáz a Paraguayon,
Flaccus pedig habozni kezd –
Mit ér a népharag vajon,

Ha jelszavakra száll vivát,
S világpuccsdöntő századon
Rést ütve részeg publikum
Üvölt: „Résen vagyunk nagyon!

A réselésben részesek
Vagyunk!" Bógnak a csarnokok,
S a Bolhaszéklet Társaság
Némely gyanús vakarnokot

Máglyára küld... Fáklyásmenet
Élén jó az Egzegéta –
Fríg sapkát hord, szemén kötés,
Íja szkíta, tegze géta.

Flaccus legyint – történelem
Egy hang híján hisztériát
Jelent, akár a fellegöv,
Amely Sybarist éri át,

De csatja Pirtz-am-Purtz felől
Villámlik vissza vészjelül,
Míg lelkek partján rettegés,
Szabadságvégi béke ül...

Übüper utazása Micsináljunkban

paszar seher jer gluglugyolj vedelj
preckelj fröcsögi pfáintos pilzseni
polyák pulyák pfinánc pisistenek
vakablakokban csömörüljetelek
ihózz hígadaj hős faragónia
lesz protokolbász nem kell sorba állni
übü atyánk bő parlagi gyagyában
silingő söblin jödlizik tova

übü csá szar a dillingős roCON
röppentyún ágál szét nyiszol-nyaszol
sróheblin söjde döllöng és dönög
körötte szöllent szellős propabanda
főfőrnökök és szentde orfosok
bőségszarut nyal mind ki tapsikol
de ő bependül traccsol messze purcog
silingő söblin jödlizik tova

hazám hazám ó háztáji hazárd
tajtékozolj csak fönnön bömbörömbölj
hazárd hazám fölfeslött hátizsák
föstött jövendő föltövön csillingöl
ha übü bácsi pockába pömöszköl
s a bős zabára hánytatót sem ad
sróheblin fércel forgand és höcög
silingő söblin jödlizik tova

Kajánlás

übü táti löklékhajók fia
mitagadás pumpás lón helyzetünk
sróheblin pörren fillent rendöcög
silingó söblin jödlizik tova

Demokrata köröcskéző

„Bertolt Brecht is azt üzente...”

Állítsátok meg Arturo Uit,
Ki szittya stílben szít *Democracyt* –
Frankó modorban, mint megszokta Cid,
Ki hős vezér, szent mór-dúló *fuit*.

Hajráz a turba vad, bunkó bulit,
Tombol, dühöng a tánc – de most *acid!*
Állítsátok meg Arturo Uit,
Ki szittya stílben szít *Democracyt!*

Mint elmemasszór, agy-gyúró puhít,
Lázít, lazít s feszít – be sok faszit,
Ki szittya stílben szít *Democracyt!*
Állítsátok meg Arturo Uit.

Az bujdosók hajdútánci

(Újdonatúj thalyzások)

Megállj, kuruc, megháburudsz,

Nem telik zsákmányra!

Hosszan tartod az nagy orrod,

Szatmár s Ecsed vára!

Mokány hajdú, sovány varjú,

Rablást, becset várna –

Nem hál ágyban, csak Szilágyban

Van ám csecses párna!

Hoppsza, Zilaj, gondja szilaj,

Borért szaladj, lusta!

Somlyón, Zsibón sok dáridón

Sem terem galuska –

Csizmánk csattog, nyelvünk pattog,

Kanócos fapuska!

Kedvünk dörög, csak nyőszörög

Pár csontos falucska.

Aprózd pörgén, Brassó s Görgény

Fönnen hányja füstit!

Medgyes, Szeben sem tesz szebben,

Pénzért ad kisüstit!

Kurtány, szemény, nincsen remény,

Hogy prédád kisüsd itt –

Gyerünk bestyén, Tyergovistyén

Elcsípjük tán csücskit!

Havaselve kivasalva

Kis bojérok hátán!

Nem köll többet török sörbet,

Rágódjunk salátán:

Bukurestbül fussunk egybül

Udvarhelyig, fátám!

Kuruc fátum, kum si máj kum,

Sátán rúgjon vápán!

A Kulányi kutyája

Magyarnótázás

Lisznyai Damó Kálmán dicsőségére

Elhagyott a kokárdás kis angyalom:
Honfibúval kiköpök az ablakon...
Megy a csalfa, nem is nézek utána:
Fölnyalja majd a Kulányi kutyája!

Ebugatta, szedtevette Kulányi –
Nem hagy engem nyugton, ej, a Kulányi!
Feszt nyomomban sündörög a kutyája:
Ebadtának kilődörög a nyelve...

Árvalányháj, árvamagyar kalapom!
Viszi a cűg, de sarkában szaladom!
Mégse lépek híg babámnak utána:
Nem leszek, hej, a Kulányi kutyája!

Mondok egyet kokárdás kis angyalom:
Temetőben gyűl hasamra langy halom.
Húzd rá, cigány, rűfke lón a puttána!
Térgyen futnék közlegelőn utána –
Szittyá purdé nem Kulányi kutyája!

Szatmári betyáros ballada

Hódolat Gellért Sándornak

Mikolai erdőn
Csak egy betyár vagyon,
Ki gaz pandúrokkal
Egymást csapják agyon.

Minap egy sváb bóltost
Súlykolta nagy svunggal:
Nem cserélt vón' fél Bereggel,
Ugocsával, Unggal!

Bíz' ott vóltam, láttam
Az adta szatócsát:
Mán nem nyomja szegíny lelkít
Uzsora s adósság!

Deviszont a tót is,
Asse mondta májngott,
Ájnfránczjozef,
Ájnczigczvánczig:
Bár egyet se rájngott!

Bús bajusszú holdvilágon
Bújdosik a betyár:
Korcsomákba négy patákon
Főleg ki meg bójár.

Keselyűs lovárúl
Ütésit hogy ossza!
Nesze neked szedtevette
Muszkahon porossza!

Perzekútort léköl
Kiskésse, fokossa:
Hulljon a férgesse,
Vesszen az okossa!

Hejdejakisskésit,
Veszettebb haragja,
Midőn nyáljas ficsúrokból
Az embert faragja!

Szeme setét éjjel,
Zsíros fején kalpag,
Anyafődig érnek
Tökétül két talpak.

Meztélláb ha czaplat,
Czuppognak lábai:
Sárlucsokban, mint egy
Szűzlyányok álmai.

Kezében dög mordály,
40-nyólczas flinta,
Ki több urat s finom dámát
Közélrűl szaglinta!

Ha én Mikolában
Szittyá betyár vólnék:
Mint fiát s a borját,
Szeretne a pórnép...

Néha úgyan szitkozódnék,
Szép bókokat szórnék –
Annyit, hogy elalélnának
Szatmáron a grófnék...
Hajh! A csárdás grófnék!